

חלק פרק אחד עשר סנהדרין

צג.

תורה אור

גדולים צדיקים יותר ממלאכי השמים. דברישא חשיב לתלמא דדיקי ומלאך לנסוף דכתיב ורייה די רביעאה דמי לבר אלהין: ועפשו **ישראל על פניהם.** שהשמתו לללס: **אני אמרתי שלל הסמר שלי הוה.** שהיו צום צדיקים הרבה ולא עלתה בדי וכו'. ישראל נמשלו

לממר כדאמר' (סופה דף מהי:) מה תמר זה אין לו אלא לב אחד וכו': והנה איש רוכב על סוס אדום. בזכריה כתיב: כל העולם כולו לילנה. מפני שהשמתו לללס: והוא עומד. העמיד הקב"ה עצמו בזכות הצדיקים שצמולה: האומר ללוה חרבי. לנבל שישבת צמולה: חרבי. לשון חרבו המים (בראשית ט): שרוקים. לזנועים ואח"כ נעשו לבנים כשנסמכל לצדיקים נח מעקסו: סוסיא חוורא מעלי **לחלמא.** מן מקדמך שידורס הוי רמו לקללה: ורצנן. חנייה מישאל ועזריה: לסיבן אולו. כשילאו מן הכשש דמו לא מדכר להו כזולכו כחובי: בעין

הגהות הב"ה

(א) ג"כ תלמא הוי ולקט חרין. ג"כ וקשה מיד הכה סוה ליה לאקשיו ויהא אלהים יתד הוי כמו שהקשה מר הכה וכלהו כ"ג:

מוסף רש"י

בין ההרדים אשר במצולה. בין הצדיקים שגלו לנבל ובשניה משמעי קול (תנ"ך יג). האם שלה. רחס שלה (בכורות ט). בית הרוין, ונעלה ערפלה ושלמות ונעלה ערפלה (נשיל ג). בשיביל שלא תלד. לפי שטובות הן ואין קולן שהיו נתונים בתקומת אחרות (שם) מפני שפרות ותיבות שלהן מעולין מהו ומוכרין אותן ביוקר ורועין שלא ילדו כמלכות אחרת כדן שהיו צריכין להם וזממין האלס שלה וליה מהה (בכורות כח).

גדולים צדיקים יותר ממלאכי השמים ויורה די רביעאה דמי לבר אלהין: ועפשו **ישראל על פניהם.** שהשמתו לללס: **אני אמרתי שלל הסמר שלי הוה.** שהיו צום צדיקים הרבה ולא עלתה בדי וכו'. ישראל נמשלו לממר כדאמר' (סופה דף מהי:) מה תמר זה אין לו אלא לב אחד וכו': והנה איש רוכב על סוס אדום. בזכריה כתיב: כל העולם כולו לילנה. מפני שהשמתו לללס: והוא עומד. העמיד הקב"ה עצמו בזכות הצדיקים שצמולה: האומר ללוה חרבי. לנבל שישבת צמולה: חרבי. לשון חרבו המים (בראשית ט): שרוקים. לזנועים ואח"כ נעשו לבנים כשנסמכל לצדיקים נח מעקסו: סוסיא חוורא מעלי **לחלמא.** מן מקדמך שידורס הוי רמו לקללה: ורצנן. חנייה מישאל ועזריה: לסיבן אולו. כשילאו מן הכשש דמו לא מדכר להו כזולכו כחובי: בעין **רעע ממו.** שהיו מסמכלים צהן על שהיו תמסין צהן: כרוק עכטו. באותו רוק שרקקו אומות העולם בישאל שאומרין אלוה מה יש לכם והשמתו לללס: הוי אומר זה חנייה מישאל ועזריה. לחלמא חזרו לארץ אלל יהושע כהן גדול: ודניאל לסיבן אולו. כשהושלכו חניריו לתוך כשן האש שלא הושק עמהם: **למכרא נהרס רכס בטנריא.** את העולם כולו לדם כיון שנסמכל בחנייה מישאל ועזריה נתקרה דעתו שנאמר **ויהוה אומן את הרסה ואין מצולה אלא בכל שנאמר** **האומר לצולה חרבי ונהרותך אוכיש מיד מלאים רוגז נעשים שרוקים ואדומים נעשו לבנים אמר רב פפא שמע מינה** **"סוסיא חוורא מעלי לחלמא:** ורבנן להיא (אזול) אמר רב בעין [הרע] מתו ושמואל אמר ברוב טבעו ור' יוחנן אמר עלו לארץ ישראל ונשאו נשים והולידו בנים ובנות כתנאי ר' אליעזר אומר בעין [הרע] מתו ר' יהושע אומר ברוב טבעו והכ"א עלו לא"י ונשאו נשים והולידו בנים ובנות שנאמר **שמעו אנו יהושע הכהן הגדול אתה ורעך היושיבים לפניך כי אנשי מופת המה היו הם אנשים שנעשה להן מופת הוי אומר זה חנייה מישאל ועזריה ודניאל לסיבן אול אמר רב למיכרא נהרס רכס בטנריא אמר לאתויי ביורא דאספסתא ור' יוחנן לאתויי חזירי דאלכסנדריא של מצרים איני והתנאי תודום הרופא אמר אין פרה וחזירה יוצא מאלכסנדריא של מצרים שאין חותכין האם שלה כשביל שלא תלד זומרי אייתי בלא דעתייהו ת"ר שלשה היו באותה עצה הקב"ה ודניאל ונבוכדנצר הקב"ה אמר גיזיל דניאל מהכא דלא לימרו בזכותיה איתנצל ודניאל אמר איזיל מהכא דלא ליקיים בי פסילי אלהיהם תשרפון באש ונבוכדנצר אמר יזיל דניאל מהכא דלא לימרו בזכותיה הנבאים להם בשמי לשקר וגו' וכתבי' **ולוקח מהם קללה לכל גלות יהודה אשר בכבל לאמר ישמך ה' כצדקיהו וכו' אחאב אשר בן יוחי מלמד שעשאן כקליות** **יען אשר עשו נבלה בישראל וינאפו את נשי רעיהם מאי עבוד אזול לגבי ברתיה דנבוכדנצר אחאב אמר לה כה אמר ה' השמיעני אל צדקיה וצדקיה אמר כה אמר ה' השמיעני אל אחאב אזול ואמרה ליה לאבוה אמר לה אלהיהם של אלו שונא זימה הוא כי אתו לגבך שדרינהו לגבאי כי אתו לגבה שדרתנהו לגבי אבוה אמר להו מאן אמר לכוון אמרו הקדוש ברוך הוא והא חנייה מישאל ועזריה שאלתינהו ואמרו לי אסור אמרו ליה אנן נמי נביאי כוותיהו לדריהו לא אמר להו לדין אמר לן אמר להו אנא בעינא דאיבדקינכו כי היכי דבדקתינהו לחנייה מישאל ועזריה אמרו ליה אינון (ה) תלתא הוו ואנן תרין אמר להו בחורו לכוון מאן דבעיתו בהדייכו אמרו יהושע כהן גדול סברי לית יהושע דנפשי זכותיה ומגנא עלן אחתיהו שדינהו אינהו איקלו יהושע כהן גדול איחורוכי מאניה שנאמר **ויוראני את יהושע הכהן הגדול עומד לפני מלאך ה' וגו' וכתבי' ויוראני את יהושע יגער ה' כך וגו' א"ל ידענא דצדיקא את אלא מאי טעמא אהניא כך פורתא נורא חנייה מישאל ועזריה לא אהניא בהו כלל א"ל אינהו תלתא הוו ואנא חד א"ל והא אברהם יחיד הוה התם לא הוו רשעים בהדיה ולא אתיהיב רשותא לנורא הכא הוו רשעים בהדי ואתיהיב רשותא לנורא היינו דאמרי אינשי תרי אודי יבישי וחד רטיבא אוקדן יבישי לרטיבא מאי טעמא אינש אמר רב פפא שהיו בניו נושאין נשים שאינן הגונות לכהונה ולא מיחה בהן שנאמר **ויהושע היה לבוש בגדים צואים וכי דרכו של יהושע ללבוש בגדים צואים אלא מלמד שהיו בניו נושאים נשים שאינן הגונות לכהונה ולא מיחה בהן אמר רבי תנחום דרש בר קפרא בציפורי מאי דכתיב** **שש השעורים האלה נתן לי מאי שש השעורים אילימא שש שעורים ממש וכי דרכו של בועז ליתן מתנה שש שעורים אלא********

לחפור ולהוציא נהר בטנריא. ל"א למכרא נהרס טעורס כתיב: **לאסויי ביני דאספסתא.** להביא זרע של עשב שהוא מאלל צהמה שלחו נבוכדנצר. הכי הוה קיס לכו: **לאסויי חזירי ממלרים.** שלחו כדי לגדלם ולגלותם חזירי ממלרים גדולים הם: **והסניא אמר טודום סרופא.** לחכמים שהיו אומרים ניטלה האם טרפה: **והא אין פרה וחזירה יולאה ממלרים וכו'.** כדי שלא יהיו מנויין במקומות אחרים ואעפ"כ חיו: **זומרי אייסינהו.** ולא העלו על לבם לדפריה ורציה צעי והניחו להוציאן בלא חמוך האס: **כאוסה עליה.** שהלך משס דניאל: **דלא לקיים כי פסילי אלהים תשרפון כחש.** דנבוכדנצר עשאו אלוה דכמכי ולדניאל הוה סגיד והוה ליה כפסילי אלהים שהמקרה הוא היה לזומ שורפן לקך היה מתיכא: **קליוס.** שללס המהזכרין **כחש:** **השמיעי.** השמעי: **תלתא.** ופסיפי זכותיהו: **הלא זה אודי.** מה אוד נחך אף הוא נחך: **אהני.** הועיל: **אקרו.** שרפו: **מאי טעמא אינשנ.** יהושע דלהני נורא למאניה דהאי דלהדר איהו לנבוכדנצר דמיה נעלמא דמיה: **שש שעורים.** שש גרעיניס (שעורים) **ממש:** וכי דרכו של בועז ליתן שש שללס. והא מן פסלה פ"ח מ"ה) אין פוחמין לעני בגוין פחות מחלי קב שעורים: **ללא**

1. ענה ואמר הא אנה חזרו גרין ארבעה שרין מהלכין בגו נורא ויחבל לא איתי בהו וריה די רביעאה דמה לבר אלהין: דניאל ג בה לך אדני הצדק ולו בשת הפנים כיום הזה לאיש יהודה ולישבי ירושלים ולכל ישראל הקרבים והרחוקים בכל הארצות אשר יהיה שם במעלה אשר מעלו וניאל ט ז
2. אמרתי אעלה בתמר אחיה בסנסיני ויחיד נא שרין באשכולות הגפן ודתי אפך בחפזיהו: שיר השירים ט ז
3. ראיתי העליה ודגה איש רכב על סוס אדום ודגה עמד בין ההרדים אשר במצולה ואחזירי סוסים אדומים שרוקים ולבנים: וכלביו: מה
4. איש מלחמה יי שמוט טו ג
5. ויחי אמן את השרה היא אסתר בת דוד היא אין לה אב ואם ודבעיה יפת חזר וטובת מראה ובמות אביה ואמה לקחה מוקדכי לו לבת: אחת ג ז
6. האמר לצולה חרבי ונהרותך אוכיש יעשיהו מד כו שמע נא יהושע הכהן הגדול אתה ורעך היושיבים לפניך כי אנשי מופת המה כי הנני מבאי את עבדי צמחוריה ג ה אלהיהם תשרפון באש לא תחמד כסף וזהב עליהם ולקחת לך פן תוקש בו כי חזעתי יי אלהיך הוא: דברים ז בה
7. באדין מלכא נבוכדנצר נפל על אנפודו ולדניאל סגיד ומנחה וניחוחין אמר לקב"ה: דניאל ב מו
8. כה אמר ה' צבאות אלהי ישראל אל אחאב בן קוליה ואל צדקיהו בן מעשיה הנבאים להם בשמי לשקר וגו' וכתבי' ויוראני את יהושע יגער ה' כך וגו' א"ל ידענא דצדיקא את אלא מאי טעמא אהניא כך פורתא נורא חנייה מישאל ועזריה לא אהניא בהו כלל א"ל אינהו תלתא הוו ואנא חד א"ל והא אברהם יחיד הוה התם לא הוו רשעים בהדיה ולא אתיהיב רשותא לנורא הכא הוו רשעים בהדי ואתיהיב רשותא לנורא היינו דאמרי אינשי תרי אודי יבישי וחד רטיבא אוקדן יבישי לרטיבא מאי טעמא אינש אמר רב פפא שהיו בניו נושאין נשים שאינן הגונות לכהונה ולא מיחה בהן שנאמר **ויהושע היה לבוש בגדים צואים וכי דרכו של יהושע ללבוש בגדים צואים אלא מלמד שהיו בניו נושאים נשים שאינן הגונות לכהונה ולא מיחה בהן אמר רבי תנחום דרש בר קפרא בציפורי מאי דכתיב** **שש השעורים האלה נתן לי מאי שש השעורים אילימא שש שעורים ממש וכי דרכו של בועז ליתן מתנה שש שעורים אלא**

חלק פרק אחד עשר סנהדרין

אלא שש סאין. דשש קצין או שש לוגין ליכא למימר דלא מיימי בגורן מדה פחותה מסאה: ליעול שש סאין. ולישא משוי כזה: רמו לה. דשש גרעינין נתן לה לסימן ורמו שעתידין לגלח שש צנים ממנה: וידע נגן גבור חיל ואיש מלחמה וכוון דשר ואיש סאר וז' עמו. היינו שש צרכות: לא אמרן דואג. לקמן מפרש האחד מן הגערים הינו דואג: אלא בלשון הרע. שהיה מספר בשבחו של דוד כדי שיקנה בו שאלו ויהרסו: לישא וליטן במלחמה של סורה. להטובה בתלמוד: פנים בהלכה. שמניא ראייה לדבריו: דכדידיה נמי לא הוה. דשאלו נמי לא הוה הלכה כמותו דלאמרינן בעירובין (דף גז.) דוד דגלי מסכתא כתיב ביה ירלח ירחמי וישמחו¹ שאלו דלא גלי מסכתא כתיב ביה בכל אשר יפנה ירשיע: נעדר לפני ה'. ללמוד מורה הרבה: אביר הרועים אשר לשאלו. אלמא הוה מיוחד שבגעים דהיינו דואג דמזין הכא דקרי אביר הרועים: ונחם עליו רוח ה'. איזה רוח רוח חכמה וצנינה רוח עלה וגבורה רוח דעת וילת ה' הרי ששה: ה"ג והריחו ביראם ה' א"ר אלכסנדראי: שהטעם במלות ויסורין כריחיס. והיינו והריחו שגון ריחיס. ולא גרסינן וכתבו והריחו: רבא אמר. מאי והריחו דמורה ודלון שמריח בלחם ושפט וידע מי המייב שנלמד² לא למראה עיניו ישפט ולא לשממע

סריסים ממש. סריסו לחנייה מישאל ועוריה שכן דרכן של מלכים לפרס את האדם כדי שלא ישא אשה פניו לעבודת האל וליט ליה הא דחכמים דאמרי לעיל ללחך ישראל ושאלו נשים והולידו צנים וצנות: ר' חנייה אומר. לא סריסא אלא להכי קרי להו סריסים שנמסרה ע"ז

16 זיל וכוון דבר שמיין דבר מתוך דבר איש תואר שמראה פנים בהלכה כ"ח זילקוטין. 17 לא נמא כמקרא לשון זה ע"י רש"י בח"א וזאלי שז"ל לכל דרכיו משכיל פד"ש בשמואל א יח מלח ודע דינקוט ליתא להך דבשאלו כתיב י' וידוד כתיב. 18 זיל בר' חנייה. ד זיל אלגור. 19 מנייה ג. 20 ויהלל קטן. 21 וישפיה יא. 22 זיל אחר מלכי הודוס. 23 כ"ח: 24 למו מני.

הגהות הגר"א

[א] ג' עמו וכו'. נתקן מיבא וכו'. [ב] שם ויכתיב והיחו. מתקן מיבא וכו' ויכתיב: [ג] שם והאשמים אשר היו עמי לא ראו את המראה. נתקן.

לעיו רש"י

פניו יראי [פניו יראי]. יב"ב. פלגמא"ל [פלמיאי"ה]. אינול לחוק דם.

קרי להו סריסים שנמסרה ע"ז צימיהם שצימיהם נודע לכל שאין ממש בע"ז ופוענות שהיה נציא מתנצח לחוקיהו שיהיו גולים מלחם ויוליס בהיכל מלך צבל. ור' שמואל בר נחמני דאמר חנייה מישאל ועוריה משאר שצנים היו מוקים האי קרא דניאל לחוד: מאי חבל לא איסי בהון. והלא חבלה היא זו שנסתרסו. ומאי קרא דלעיל ילדים אשר אין צהס כל מוס לא מני פריך דאיכא למימר בשעה שנאו לנבוכדנצר תמימים הוו וקסין: חבל די נורא. לא איסי בהון אבל חבלת הגוף מיהא איכא. ופריך לחבלא דנורא לא אינטרין דהא כתיב קרא וריח נח לא עדת צהון: ולא ריחא. עשן האש: הא והא היו. סריסים ממש ושנסתרסה ע"ז צימיהם: טוב מצנים ומצנות. מכלל דצנים לא הוו להו דסריסים היו: מאי טוב מצנים ומצנות. הא לא מני לתרתי האי והא הוו ד"כ צמאי פליגי: צנים שהיו להן כצר ומסו. דלא חיו צניהם ומיהו לא היו סריסים: אפן לו. להם לא דאמר אלא לו לחמד מהם והיינו ספר דניאל שנקרא על שמו. והשמה קא פריך פירכא בלפי נפשה אגב דלמי בידו ספר דניאל: מכדי וכו'. רוב דברים שנספר עורא נחמיה אמרס: דוד נמי מימר אמר. הכי. כלומר מאי מחזיק טובה וצניא: רב יוסף אמר. לאו הכי איענש דהא דוד נמי אמר כי האי גוונא אלא לכן נענש שספר צננותן של ראשונים: מאי נינהו. שהיו עמו חגי זכריה מלאכי וכיון שהם לא ראו והוא ראה אלמא גדול מהם הוה ומלשכתן דניאל היה חסיד טפי מחגי זכריה ומלאכי דהוו נציאי שמע מינה דגדול הוה נחמיה בן חנליה דלא הוה נציא ואפי' הכי ספר עליו דלא אפקיה מכלל גנות הראשונים. דניאל היה מצאי הגולה עם החרש והמסגר ונחמיה הוה מעולי הגולה זמן מרובה לאחר מכן: אינהו

אלא שש סאין וכי דרכה של אשה ליטול שש סאין אלא רמו [רמו] לה שעתידין ששה בנים לצאת ממנה שמתברכין בשש [שש] ברכות ואלו הן דוד ומשיח דניאל חנייה מישאל ועוריה דוד דכתיב יויען אחד מהגערים ויאמר הנה ראיתי בן לישי בית הלחמי יודע נגן גבור חיל ואיש מלחמה מהגערים ויאמר הנה ראיתי בן לישי בית הלחמי יודע נגן גבור חיל ואיש מלחמה וכוון דשר ואיש סאר וז' עמו וכו' ויאמר רב כל הפסוק הזה לא אמרו דואג אלא בלשון הרע יודע נגן שיוודע לישאל גבור שיוודע להשיב איש מלחמה שיוודע לישא וליטן במלחמה של תורה⁶ (איש תואר שמראה פנים בהלכה ונגון דבר שמבין דבר מתוך דבר) וה' עמו שהלכה כמותו בכל מקום בכלהו אמר להו יהונתן בני כמוהו כיון דאמר ליה [וה' עמו] מילתא דכדידיה נמי לא הוה ביה הלש דעתיה ואיקניא ביה דבשאלו כתיב² ובכל אשר יפנה ירשיע וכדוד כתיב³ ובכל אשר יפנה יצליח מנגלן דדואג הוה כתיב הכא יויען אחד מהגערים מיוחד שבגעים וכתיב התם³ ושם איש מעבדי שאול ביום ההוא נעצר לפני ה' ושמו דואג האדומי אביר הרועים אשר לשאלו משיח דכתיב⁴ ונחה עליו רוח ה' רוח חכמה ובינה רוח עצה וגבורה רוח דעת ויראת ה' וגו'⁵ וכתיב⁵ והריחו ביראת ה' אמר רבי אלכסנדראי מלמד שהטעין מצות ויסורין כריחיס רבא אמר דמורה ודאין דכתיב⁵ ולא למראה עיניו ישפט⁶ ושפט בצדק דלים והוכיח במישור לעניו ארץ בר כוזבא מלך תרתין שנין ופלגא אמר להו לרבנן אנא משיח אמרו ליה במשיח כתיב דמורה ודאין נחוי אנן אי מורה ודאין כיון דחזויהו דלא מורה ודאין קמלוהו דניאל חנייה מישאל ועוריה דכתיב בהו⁷ אשר אין בהם כל מאום וטובי מראה ומשכילים בכל חכמה ויודעי דעת ומביני מדע ואשר כח בהם לעמוד בהיכל המלך וללמד ספר ולשון כשרים: אמר רבי חמא⁸ (בר חנינאי) אפילו כריבדא דכוסילתא לא הוה בהו מאי ואשר כח בהם לעמוד בהיכל המלך אמר רבי חמא ברבי חמא ברבי חנינאי מלמד שהיו אומינות על צמזם בשעה שנצרכין לנקביהם מפני אימות מלכות⁹ ויהיו בהם מבני יהודה דניאל חנייה מישאל ועוריה אמר רבי¹⁰ (אליעזר)¹¹ כולן מבני יהודה הם ורבי שמואל בר נחמני אמר דניאל חנייה מישאל ועוריה משאר שבטים¹² ומבנין אשר יצאו ממך אשר תוליד יקחו והיו סריסים בהיכל מלך בכל מאי סריסים רב אמר סריסים ממש ורבי חנינאי אמר שנסתרסה ע"ז בימיהם היינו דכתיב¹⁰ וחבל לא איתי בהון אלא למאן דאמר סריסים ממש מאי וחבל לא איתי בהון חבלא דנורא והכתיב¹¹ וריח נור לא עדת בהן לא חבלא ולא ריחא בשלמא למאן דאמר שנסתרסה ע"ז בימיהם היינו דכתיב¹² כה אמר ה' לסריסים אשר ישמרו את שבתותי וגו' אלא למאן דאמר סריסים ממש משתעי קרא בגנותא דצדיקי הא והא הוה בהו בשלמא למאן דאמר סריסים ממש היינו דכתיב¹³ בביתי ובחומותי יד ושם טוב ומבנות אלא למאן דאמר שנסתרסה ע"ז בימיהם מאי טוב מבנים ומבנות אמר רב נחמן בר יצחק מבנים שהיו להם כבר ומתו מאי שם עולם אתן לו אשר לא יכרת. ישיעוהו נה זכרה לי אלהי לטובה כל אשר עשיתי על העם הזה: נתמיה ה יט זכרתי יי ברצון עמך פקדני בשועתך: תהלים ק"ד

1. ויען אחד מהגערים ויאמר הנה ראיתי בן לישי בית הלחמי יודע נגן גבור חיל ואיש מלחמה וכוון דשר ואיש סאר וז' עמו. היינו שש צרכות: לא אמרן דואג. לקמן מפרש האחד מן הגערים הינו דואג: אלא בלשון הרע. שהיה מספר בשבחו של דוד כדי שיקנה בו שאלו ויהרסו: לישא וליטן במלחמה של סורה. להטובה בתלמוד: פנים בהלכה. שמניא ראייה לדבריו: דכדידיה נמי לא הוה. דשאלו נמי לא הוה הלכה כמותו דלאמרינן בעירובין (דף גז.) דוד דגלי מסכתא כתיב ביה ירלח ירחמי וישמחו¹ שאלו דלא גלי מסכתא כתיב ביה בכל אשר יפנה ירשיע: נעדר לפני ה'. ללמוד מורה הרבה: אביר הרועים אשר לשאלו. אלמא הוה מיוחד שבגעים דהיינו דואג דמזין הכא דקרי אביר הרועים: ונחם עליו רוח ה'. איזה רוח רוח חכמה וצנינה רוח עלה וגבורה רוח דעת וילת ה' הרי ששה: ה"ג והריחו ביראם ה' א"ר אלכסנדראי: שהטעם במלות ויסורין כריחיס. והיינו והריחו שגון ריחיס. ולא גרסינן וכתבו והריחו: רבא אמר. מאי והריחו דמורה ודלון שמריח בלחם ושפט וידע מי המייב שנלמד² לא למראה עיניו ישפט ולא לשממע

2. ונחה עליו רוח ה' רוח חכמה ובינה רוח עצה וגבורה רוח דעת ויראת ה' והריחו ביראת ה' ולא למראה עיניו ישפט ולא למשמע אפיו יוכיח. ישיעוהו יא ג 6. וישפט בצדק דלים ודוכיח במישור לעניו ארץ וזכה ארץ בשבט פיו וברוח שפקו ימית רשע: ישיעוהו יא ד 7. ילדים אשר אין בהם כל מום וטובי מראה ומשכילים בכל חכמה וירעי דעת ומביני מדע ואשר כח בהם לעמוד בהיכל המלך וללמד ספר ולשון כשרים: דניאל א ד

8. ויהי בהם מבני יהודה דניאל חנייה מישאל ועוריה: דניאל א ב 9. ומבנין אשר יצאו ממך אשר תוליד יקחו והיו סריסים בהיכל מלך בבל: ישיעוהו ט ז 10. ענה ואמר קא אנה חיה גברין ארבעה שרין מהלכין בנורא נורא ויביל לא איתי בהון ויהו רבי דביעאך דמה לבר אלהין: דניאל ג כה 11. ומתכנשין אחשרדפניא סגיגא ופחותא והדברי מילכא חזון לגבראי אפך די לא שלט נורא בגשמתיה ושער ראשון לא התירך וסרדיהון לא ענו ערית נור לא ערית בהון: דניאל ג כ 12. כי כה אמר ה' לסריסים אשר ישמרו את שבתותי וכתרו באשר חפצתי ומחוקים בביתתי: ישיעוהו נ ד 13. ונתתי להם בביתי ובחומותי יד ושם טוב מבנים ומבנות שם עולם אתן לו אשר לא יכרת. ישיעוהו נה זכרה לי אלהי לטובה כל אשר עשיתי על העם הזה:

14. זכרתי יי ברצון עמך פקדני בשועתך: תהלים ק"ד

15. זכרתי יי ברצון עמך פקדני בשועתך:

16. והפחות הראשונים אשר לפני הכבדי על העם ויקחו מהם בלחם ויין אחר כסף שקלים ארבעים גם נעריהם שלטו על העם ואני לא עשיתי כן מפני יראת אלהים: נתמיה ה טו 17. וראיתי אני דניאל לברי את המראה והאנשים אשר היו עמי לא ראו את המראה אבל חזקת גילה נפלה עליהם ויכרתו בהחבא: דניאל י ז

